

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

25 noiembrie 2020

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție
în componență:

Președinte Iurie Diaconu,
Judecători Liliana Catan, Ion Guzun,

a examinat, în camera de consiliu, fără citarea părților, admisibilitatea în principiu a recursului ordinar, împotriva sentinței Judecătoriei Chișinău din 27 martie 2020 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 07 iulie 2020, declarat de avocata Aurelia Mîrzîncu, în numele inculpatului

Chiochiiu Valeriu XXXXXX.

	<i>Termenul de examinare,</i>
<i>instanța de fond:</i>	<i>05.12.2019 – 27.03.2020,</i>
<i>instanța de apel:</i>	<i>06.05.2020 – 07.07.2020,</i>
<i>instanța de recurs:</i>	<i>21.10.2020 – 25.11.2020.</i>

Asupra recursului menționat, Colegiul penal,

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Chișinău din 27 martie 2020, Chiochiiu Valeriu a fost condamnat în baza art. 217 alin. (2) Cod penal la 100 ore muncă neremunerată în folosul comunității.

De la inculpat s-au încasat în beneficiul statului cheltuielile judiciare în sumă de 1680 lei.

2. Instanța de fond a constatat că în perioada nedeterminată de timp și în circumstanțe necunoscute organului de urmărire penală, inculpatul Chiochiiu V. a intrat în posesia masei vegetale uscate și mărunțite de culoare verde, iar conform raportului de constatare tehnico-științifică nr.34/12/1-R-3695 din 17.09.2019, s-a stabilit că masa vegetală uscată și mărunțită de culoare verde, depistată și ridicată de la Chiochiiu V. reprezintă marihuană care se atribuie la categoria substanțelor stupefiante care este inclusă în Tabelul nr.1 Substanțele stupefiante și substanțele psihotrope neutilizate în scopuri medicale, cu cantitatea totală 3,51 gr., ceea ce conform „Listei substanțelor stupefiante, psihotrope și a plantelor care conțin astfel

de substanțe, depistate în trafic ilicit, precum și cantitățile acestora, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 79 din 23.01.2006”, constituie proporții mari, substanță pe care contrar prevederilor art. 29 al Legii cu privire la „Circulația substanțelor stupefiante, psihotrope și a precursorilor” nr. 382-XIV din 06.05.1999, fără autorizația corespunzătoare a păstrat-o până la 22 august 2019, aproximativ ora 01.45, când a fost predată benevol de către acesta și ridicată de către ofițerul de investigație al SPC al SI a IP Botanica.

În baza probelor administrate, instanța a conchis ca fiind dovedită vinovăția inculpatului și i-a încadrat acțiunile pe art. 217 alin. (2) Cod penal, ca circulația ilegală a drogurilor, etnobotanicelor, sau analogii acestora fără scop de înstrăinare, săvârșită prin păstrarea drogurilor, în proporții mari, fără scop de înstrăinare.

Totodată, instanța a statuat că, potrivit art. 229 alin. (1) Cod de procedură penală, cheltuielile judiciare sunt suportate de condamnat sau sunt trecute în contul statului. Instanța de judecată poate obliga condamnatul să recupereze cheltuielile judiciare.

Prin urmare, este întemeiată cererea acuzării privind încasarea de la inculpat în contul statului a cheltuielilor judiciare suportate pentru efectuarea raportului de expertiză judiciară în mărime totală de 1680 lei.

3. Avocata Aurelia Mîrzîncu a declarat apel, solicitând casarea parțială a sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care cererea procurorului privind încasarea cheltuielilor judiciare din contul inculpatului să fie respinsă.

Apelanta a invocat că potrivit art. 6 § 2. al CEDO, sarcina probațiunii este pusă pe seama organului de urmărire penală, persoana acuzată de un delict beneficiind de prezumția nevinovăției - principiu stipulat în art. 8 Cod de procedură penală.

Ori, inculpatul nu a solicitat personal numirea și efectuarea raportului de expertiză, aceasta fiind solicitată de organul de urmărire penală în vederea administrării probelor, astfel că cheltuielile de efectuare a expertizei urmează să fie achitate din bugetul de stat, în corespundere cu art. 143 alin. (2) Cod de procedură penală.

4. Potrivit deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 07 iulie 2020, apelul a fost respins ca nefondat.

Instanța de apel a reținut că potrivit art. 229 alin. (1), (2) și (3) Cod procedură penală, cheltuielile judiciare sunt suportate de condamnat sau sunt trecute în contul statului. Instanța de judecată poate obliga condamnatul să recupereze cheltuielile judiciare.

Conform prevederilor art. 227 alin. (1), (3) Cod procedură penală, cheltuieli judiciare sunt cheltuielile suportate potrivit legii pentru asigurarea bunei desfășurări a procesului penal, cheltuielile judiciare se plătesc din sumele alocate de stat dacă legea nu prevede altă modalitate.

Ori, aliniatul (3) al normei indicate este o normă generală și nu obligă statul să suporte cheltuielile, ci să le achite la momentul necesar pentru a facilita operativitatea acțiunilor organului de urmărire penală și pentru a nu condiționa termenul rezonabil prin încasarea cheltuielilor judiciare de la părțile în proces.

5. Avocata Aurelia Mîrzîncu a declarat recurs ordinar, solicitând casarea parțială a hotărârilor adoptate și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care să fie

respinsă cererea procurorului privind încasarea cheltuielilor judiciare din contul inculpatului.

Apelanta a invocat că potrivit art. 6 § 2. al CEDO, sarcina probațiunii este pusă pe seama organului de urmărire penală, persoana acuzată de un delict beneficiind de prezumția nevinovăției - principiu stipulat în art. 8 Cod de procedură penală.

Ori, inculpatul nu a solicitat personal numirea și efectuarea raportului de expertiză, aceasta fiind solicitată de organul de urmărire penală în vederea administrării probelor, astfel că cheltuielile de efectuare a expertizei urmează să fie achitate din bugetul de stat, în corespundere cu art. 143 alin. (2) Cod de procedură penală.

În drept, recursul este întemeiat pe art. 427 Cod de procedură penală.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar nominalizat pe baza materialului din dosarul cauzei și motivelor invocate, Colegiul penal concluzionează că acesta urmează a fi declarat inadmisibil din următoarele considerente.

În primul rând, conform art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de această instanță, dar doar în temeiurile prevăzute de lege.

Conform art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs, se pronunță doar în limitele temeiurilor invocate în recurs. Potrivit art. 429 alin. (1) Cod de procedură penală, recursul trebuie să fie motivat. În corespundere cu art. 430 alin. (5) Cod de procedură penală, cererea de recurs trebuie să conțină indicarea temeiurilor prevăzute în art. 427 și argumentarea ilegalității hotărârii atacate în acest sens.

Însă, în recursul respectiv, în pofida prevederilor enunțate, nu este indicat nici un temei din cele nominalizate în art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, fiind omisă totalmente specificarea unor concrete erori de drept și argumentarea ilegalității deciziei contestate în acest sens (*pct. 5. din decizie*).

Circumstanțele enunțate denotă că recursul nu întrunește condițiile de conținut, iar instanța de recurs nu este competentă să completeze din oficiu recursul ordinar al avocatei cu circumstanțe în fapt și în drept, care l-ar justifica, și să se expună, apoi, asupra unor temeiuri neargumentate legal de recurent.

Ori, potrivit art. 24 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decât interesele legii.

În al doilea rând, potrivit art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de această instanță, inclusiv în temeiul când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția.

Instanța de recurs verifică doar dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

În sensul vizat și în raport cu circumstanțele invocate în recursul ordinar, în care nici nu sunt indicate concrete erori de drept și clar definite (*pct. 5. din decizie*), se atestă că împrejurările menționate în partea descriptivă a hotărârilor atacate, inclusiv

cele reproduse în pct. 2., 4. din prezenta decizie, relevă în mod concludent că instanțele de fond și de apel legal și întemeiat au constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept privind soluția încasării cheltuielilor judiciare din contul inculpatului în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală.

Ori, conform art. 227 alin. (2) pct. 5) și alin. (3) Cod de procedură penală, cheltuielile judiciare cuprind sumele cheltuite în legătură cu efectuarea acțiunilor procesuale în cauza penală și se plătesc din sumele alocate de stat, dacă legea nu prevede altă modalitate.

În același timp, potrivit art. 385 alin. (1) pct. 14) Cod de procedură penală, la adoptarea sentinței, instanța de judecată este obligată să soluționeze cine și în ce proporție trebuie obligat să plătească cheltuielile judiciare.

Conform art. 229 alin. (1) - (3) Cod de procedură penală, cheltuielile judiciare sunt suportate de condamnat sau sunt trecute în contul statului. Instanța de judecată poate obliga condamnatul să recupereze cheltuielile judiciare, cu excepția sumelor plătite interpreților, traducătorilor, precum și apărătorilor în cazul asigurării inculpatului cu avocat care acordă asistență juridică garantată de stat, atunci când aceasta o cer interesele justiției și condamnatul nu dispune de mijloacele necesare. Instanța poate elibera de plata cheltuielilor judiciare, total sau parțial, condamnatul dacă plata cheltuielilor judiciare poate influența substanțial asupra situației materiale a persoanelor care se află la întreținerea lui.

Astfel, instanțele de fond și de apel just, argumentat și în limitele competenței legale, prevăzute de normele enunțate supra, a statuat că, în speță, cheltuielile judiciare urmează a fi recuperate de la inculpat, având în vedere că statul a fost pus în situația de a suporta cheltuieli pentru asigurarea bunei desfășurări a procesului penal, corect ținând cont de particularitățile cazului dat, cheltuielile încasate neconstituind sumele plătite interpreților, traducătorilor, precum și apărătorilor în cazul asigurării inculpatului cu avocat care acordă asistență juridică garantată de stat, nefiind constatat că plata lor poate influența substanțial situația materială a persoanelor care, eventual, se află la întreținerea inculpatei.

Pe lângă aceasta, recursul ordinar, potrivit argumentelor invocate și reproduse în pct. 5. din prezenta decizie, este întemeiat doar pe critica modului în care instanțele au apreciat circumstanțele cauzei în latura cheltuielilor judiciare.

Însă, pornind de la relevanțele art. 229 alin. (1) și (3), 27, 414 alin. (1) și (2) a Codului de procedură penală, instanța de judecată *poate* obliga condamnatul să recupereze cheltuielile judiciare, instanța *poate* elibera de plata cheltuielilor judiciare, total sau parțial, condamnatul, judecătorul apreciază probele în conformitate cu propria sa convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate. Instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel, și poate da o nouă apreciere probelor din dosar. Astfel, activitatea instanței de fond și de apel privind doar aprecierea sau reaprecierea circumstanțelor cauzei în aspectul cheltuielilor judiciare în alt sens decât cel pe care îl propune avocata este o competență și prerogativă legală a acestor instanțe, care nu constituie un temei de drept separat din numărul celor

incluse în art. 427 Cod de procedură penală și, astfel, invocarea acestei chestiuni în recursul ordinar, la fel, este lipsită de orice temei legal.

Mai mult, o altă opinie asupra probelor și circumstanțelor pricinii care au fost puse la baza sentinței, conform jurisprudenței CtEDO, nu poate servi temei pentru reexaminarea cauzei (*hotărârea din 16 ianuarie 2007, pct. 20, cazul Bujnița versus Moldova*).

Împrejurările enunțate denotă în mod concludent că instanțele de fond și de apel nu au comis erori de drept în raport cu motivele invocate de recurentă, că hotărârile contestate conțin motive clare și legale pe care se întemeiază soluția, și că recursul ordinar este vădit neîntemeiat.

Potrivit art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs decide inadmisibilitatea recursului înaintat în cazul în care se constată că acesta este vădit neîntemeiat.

Astfel, odată ce este vădit neîntemeiat, recursul de pe rol urmează a fi declarat inadmisibil.

7. În conformitate cu art. 431 alin. (1), 432 alin. (1), (2) pct. 4), alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE :

inadmisibilitatea recursului ordinar, declarat de avocata Aurelia Mîrzîncu, împotriva sentinței Judecătoriei Chișinău din 27 martie 2020 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 07 iulie 2020, în privința inculpatului Chiochiu Valeriu XXXXXX, pe motiv că este vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, fiind pronunțată integral la 18 decembrie 2020.

Președinte

Iurie Diaconu

Judecători

Liliana Catan

Ion Guzun